

Megjelent: KAPU 2012.11-12, 2012. december, 114-115.old.

Grandpierre Atila:

Egy-Háromság

Az ősi magyar gondolkodás titkai – 1. rész

Összehasonlító magyar-angol nyelvi logika

EGY! A magyarban egy a szó töve az ÉG, EGÉSZ, IGAZ, EGYHÁZ szavak tövével. Az ÉG, éppen mert mindent kitölt, s ahogy szemünk járja, mégis ugyanaz az egységes egész, maga a teljesség, maga a hatalmas, mindent magába foglaló EGÉSZ. Az ÉG az IGAZSÁG, mert egyedül az ÉG, az EGÉSZ a valóság, a csillagvilág a Földdel egyetemben. Ezzel szemben az angolban ezeknek az egy gondolatkörhöz tartozó szavaknak az alakja eltérő: ONE, SKY, WHOLE, TRUE, CHURCH. Az összehasonlítás mutatja, hogy a logikailag összetartozó tartalomhoz a magyarban összetartozó forma tartozik, nem így az angolban. A magyar gondolat és a hozzátartozó magyar nyelvalak tehát minden bizonnyal sokkal ősi, mint az angol. Vessük össze most a fenti magyar szócsalád szavait a szanszkrit-tal: EGY - ÉKÁ(SZ); ÉG - AAKAASHA; EGÉSZ - AKHILAM (e három szó esetében a szanszkrit nyelv logikája hasonló a magyaréhoz); IGAZ - BHAAVA, RITA; EGYHÁZ - KRAISTAVADEVALAYA, SAMGHA (ezen szavak esetében az eltérés jelentős). A magyar nyelv esetében tehát az összetartozó tartalomhoz, legalábbis ezen szavak esetében, szorosabban kapcsolódik a hasonlóan összetartozó forma, mint a szanszkrit nyelv esetében. Az EGY eszméje, úgy tűnik, a magyar nyelvben különösen mélyen gyökerezik, ahogy sok egyéb jel is mutatja, minden bizonnyal mélyebben, mint az indoeurópai kultúrában. Figyelemre méltó továbbá, amit a Czuczor-Fogarasi szótár megemlít: a hellénben az „egész”= „ügiész”. De menjünk tovább.

Az EGY-ház nyelvünk tanúsága szerint az Ég Háza (volt a magyar ősvallásban). Az Egész Háza. Az Igazság Háza. A magyar vallás minden bizonnyal sokkal ősi, mint az angolszász, és mint az indo-európai.

LÉG. Ha nyelvünk logikáját helyesen követjük, akkor „lég” (levegő) szavunk a LE és az ÉG szavak összevonásával keletkezett: Le(-jövő) ÉG, mármint ide le, a magasból, ahol vagyunk, ahol az EG-et beszívjuk. S ha a fenn csodafényekben égő EG-et beszívjuk, benn ÉG tovább a levegő (a levegőég, a lebegő ÉG), így lesz belőle L(enti)ÉG. S ha valóban ilyen gondolatok nyomán született LÉG

szavunk, a modern tudomány igazolja a magyar nyelvben foglalt ősi logikát: a levegő a szervezetben átadja oxigéntartalmát, s ez azt jelenti, hogy a levegő a szervezetben ég, égési folyamatokat indít be.

HÁROM. A magyar „három” szó mindmáig észre nem vett, de annál inkább figyelemre méltó kapcsolatot mutat a „harmónia” (összhang) világszóval. A „három” maga a teljesség, az egység, az összhang, az egésznek megfelelés. Három szavunkban már benne van az egység. Három a magyar igazság, mert a három a teljesség. A három mágikus szám. Ahogy O. Nagy Gábor írja „Magyar szólások és közmondások” című könyvében (1966, 270. o.): „Három a magyar igazság. Három az Isten igazsága. Három a szent szám, azaz úgy teljes valami, ha eléri a hármát, vagy ha háromszor teszik.” „Három” szavunk mágikus titkokat őriz. „Hár” töve a „kör” lágyabb alakja, „om” képzője az ősi Eurázsia műveltségében őrződött meg – így Indiában az „OM” szent szóban, melynek eredeti jelentése: teljesség, visszatérés a teljességhez. „O” hangunk már alakja miatt is a KÖR-re, a NAP-ra, a teljességre utal. „M” hangunk pedig magára a Mindenségre, vagyis ismét az EGY-re utal. A HÁROM fogalmának jelentkezésével tehát nemcsak a KETTŐ (a kötés, kötődés) felé megnyíló EGY teljesedett ki önmagába záruló körré, hanem egyben vissza is tért az EGY a Mindenséghez. Magától működő, öntevékeny erők alkotnak itt, vagyis a Természet mágikus erői, s ezért a „három” szóban a Természet logikáját, vagyis az isteni logikát őrzi a magyar nyelv.

A hivatalos álláspont EGY szavunk eredetéről

Nézzük ennek fényében, mit ír a Magyar Nyelv Történeti-Etimológiai Szótára (1984, rövidítve: TESZ) „egy” szavunk eredetéről? „Vitatott eredetű.” Mit jelent ez a gyakorlatban? Általában, hogy magyar eredetű! Hiszen 1984-ben Magyarország nem volt független ország, és az akkori nyelvtudósok elsősorban az idegen érdekeket szolgálták. A TESZ ennek jegyében finnugor származtatásokra tesz kísérletet, az „egyik” mutató névmásból, illetve az „egyikük” személyi birtokos ragból igyekszik „egy” szavunkat származtatni. Ha így lenne, akkor miért neveztük volna el éppen mutató névmásról, vagy személyi birtokos ragra egyházunkat? Be kell lássuk, ez képtelenség. És ha nem akarunk struccként elzárkózni a tények szélesebb körű összefüggései elől, akkor nézzük meg a Czuczor-Fogarasi féle szótárt, ami 1862-ben jelent meg. Ebben az áll, hogy „egy” szavunk rokonai: a héber „echad”, a káldeus „ec, echad” a perzsa „ék”, a szanszkrit „éka”, lengyel s más szláv „jeden”, s a magyar ék v. hegy (valaminek a csúcsa, hegye). Közelítünk az ősvallás

fogalomköréhez, hiszen a hegyek csúcsán tartották a magyar ősvallás tudósai-papjai, a mágusok az éggel egygyéválás ünnepeit. A hegyek csúcsa kitüntetett szerepet játszott természet-vallásunkban, éppen mert a hegycsúcsok valósággal az égbe fúródnak. A TESZ szerint első előfordulásaiban az „egy”-et „ig, igg, ég”-ként is írtuk. Igen! Az EGY az ég! Az EGY szavunk az EGY-ház szavunkban az ÉG-HÁZ-at jelenti! Mert az ÉG a Világ-EGY-etem! A világ EGY! Az Isten= EGY! Az ÉG az EGY-től kapta nevét! Amikor felnézünk az égre, az EGY-et látjuk! A Végtelen EGY-et! Az EGY-től, ettől a végső, legmagasabb, legfölemelőbb egységtől ered az egészség, az igazság.

Természeti-történelmi összefüggések

Vegyük most fontolóra a természeti-történelmi összefüggéseket. A magyar nyelv ősi szavainak kialakulásakor a gondolat már minden bizonnyal jelen volt a szavak megalkotása előtt. A szavak különálló formái még nem tagolták annyira szét felfogásunkban a világot, ahogy a mai ember esetében, aki már a szavak „szemüvegén át”, a szavak fogalmi kereteinek megfelelően látja s fogja fel a világot. A szavak megalkotását megelőzően az ősi ember még egységesebben fogta fel a világot, tehát jobb féltekéje, azaz az intuíció központja jóval nagyobb hangsúlyt kapott, mint a „racionális”, számító, részleteket előtérbe helyező agy, amelyről ma úgy tudjuk, hogy a bal féltekében összpontosul.

Az ősi ember az EGY világában élte életét. Körbevette az egész látómezőt egybefoglaló égbolt, az EGY. Ez az EGY nem valami elvont eszmeként volt jelen életében, nem vált külön a tapasztalható valóságtól, az ÉG tapasztalható egységétől, mint a mai társadalomban, mert ezzel az EGY-gyel együtt lélegzett, belélegezte az EGY-et, az eget, és benne az EGY égő éltető erőként elevenedett meg. A lélegző ősi ember az EGY éltető erejétől élt, az ÉG beáramlott a szervezetbe és élettevékenységgé vált. Az ősi ember tapasztalta, hogy az EGY él, mert amikor beszívta magába az EGY-et, amikor belélegezte az eget, lejött hozzá az ÉG, áldásos, életadó, éltető erőként. A l-ejövő él-et, a „lél” az EGY-ből, az ÉG-ből jött le, vagyis lél-eg-ként ereszkedett a szervezetbe s nyújtózott ki belső vérkeringésünkben, ereink hálózatában. A LÉLEK eredete szerint égi természetű, égi eredetű, maga az ég fakad belső életté szervezetünkben.

AZ EGY tehát lélegzésünk tapasztalatán át élettevékenységünk indítójaként és fenntartójaként mutatkozik meg. A lélek, a test mozgatója, az EGY, a Nagy Egész, a Világ-EGY, a Világ-EGY-ATO-M, a Világegyetem életerejének helyi, szervezetünkhöz kötődő megnyilvánulása.

Dr. Balla Zoltán „A szemléletes gondolkodás logikája” című kitűnő könyvében, amely 1946-ban jelent meg, a nyelvi gondolkodás alapvető jelentést hordozó elemének nem a szavakat, hanem a beszédhangokat tekinti. A „t” hang jelentésében a hangadó felületek egybeesése, határok egybevágó érintkezése és egymáshoz képesti elmozdulása fejeződik ki: tapintás, tapasztalat, tárgyi határok érintkező felülete. A „t” hang jelentésében kapcsolódás, folytonossá válás, határok találkozása, érintkezése, tapadása, érzékelése fejeződik ki. Test szavunkat mindkét oldalról „t” hang határolja, tehát test szavunk maga a megtestesült határ, hiszen a szervezetünket határoló felület adja meg testünk alakját. Ha e két határ-hangot leválasztjuk test szavunkról, ott találjuk középen az „es” ősi szót, amely egyrészt az „isa”, „ős”, másrészt az „es”, „eső” szavakkal hozható kapcsolatba. S ha a test szó közepe az „es”, akkor nyilván felülről eső testről van szó, tehát égi eredetű, tehát az EGY-ből eredő testről. Ha pedig az ősi „es” szavunkat az „esha, isa” szavak ősjelentésével, azaz Istennel rokonítjuk, akkor a testbe zárt egység úgyszintén égi, isteni eredetű. A test mindkét gondolatmenet szerint (s talán őseink nyelvének logikája szerint is) égi eredetű, körbehatárolt egység.

Testünket nemcsak a lélek, hanem az értelem is képes irányítani. Valójában nincs is más, ami változást okozhatna, csak ez a három tényező: test, lélek és értelem. Egy folyamatnak vagy testi, vagy lelki, vagy értelmi oka lehet. Testi, fizikai oka van például egy kő leesésének. Lelki, érzelmi oka van életünk fenntartásának, minden élettevékenységünknek, érzelmi életünknek. Szellemi, értelmi oka van tudatosan hozott döntéseinknek. Háromfajta ok létezik az világon: testi, lelki és szellemi. De mivel a világ egy, és a Világegyetemen kívül nincs semmi, mert minden, ami létezik, él, a Világegyetemhez tartozik, ezért változásainak oka önmagában rejlik, tehát ez a háromfajta ok végső soron összhangban áll egymással, mert egyetlen egységes egészet mozgat, éltet: a világot. Ez az összhang jelzi a világ ok-okozati összefüggéseiben megnyilvánuló alapvető Egyhármasságot.

Az írásban megnyilvánuló ősi magyar logika

Vajon mi lehet az oka, hogy a magyar nyelvben az Egyház szót az EGY-ből képezzük? Vegyük észre, hogy a magyar rovásírásban a GY jele egyenlő szárú kettős kereszt, ami pedig egyik legközpontibb nemzeti jelképünk (lásd pl. 1848-as nemzeti címerünkben is, lásd az 1. ábrán)! Gondoljuk meg, hogyan lehet az EGY jelképe egy három vonalból alkotott jel? A római számoknál az '1' jele: |, vagyis egyetlen vonal. Természetes, hogy az 1-et egy jellel ábrázoljuk. Mégis, a magyar rovásírásban nem egy, hanem három jellel ábrázoljuk az 1-et, jele két egyenlő hosszúságú vízszintes, és egy függőleges vonal: ≠! Világos, hogy amikor a „három” jelent „egy”-et, akkor valamilyen egységről van szó, egy

hármasság egységéről: egy-háromságról. E következtetésünk pedig a magyar ősvallás felé vezet, mégpedig az „egy” ősi „szent” jelentését megelőző és megalapozó felfogás felé, hiszen az ősi magyar egy-háromság a keresztény szentháromság eredeti forrása. A magyar egy-háromság jónéhány ősvallásban is központban áll, az indiai „három gúná”-ban (sattva, rajas, tamas; anyag, élet, szellem) éppúgy, mint a kínai „három kincs” (jing, chi és shen; anyag, életerő, szellem)-ben.

„A hármas szám a keleti eredetű vallásokban rendre szentként tisztelt. Az istenség mindig egyfajta hármasság, vagy az egymásra következő megnyilvánulásai alkotnak hármasságokat” – írja Doane „Byble Myths” című könyvének 369. lapján. A kínaiak szent könyveiben áll: „Mindennek forrása és gyökere az Egy. Ez az önmagában létező egység szükségképpen hozta létre a kettősséget. Az első és a második, egyesülve, létrehozta a harmadikat. Ez a három hozott létre mindent.” „A három tiszta, értékes és tisztelnivaló Fo egy személy, de három alakja van.” Kína ősi császárai ünnepélyes áldozatot mutattak be, minden harmadik évben, „Annak aki Egy és Három”. Az ősi Egyiptom lakói Istent az Egyháromság alakjában imádták.

(folyt. köv.)

Megjelent: KAPU 2013.2, 70-71.

Grandpierre Atilla:

Egy-Háromság

Az ősi magyar gondolkodás titkai – 2. Rész

5. Az Egyháromság eszméjének történelmi összefüggései

Az Egyháromság eszméjének eredete rendkívül figyelemreméltó módon Természet Anya, Babba Mária, a magyar Boldogasszony eszméjéhez vezet vissza. A hármassághoz különleges módon egy különleges istenség tartozik: a hármasság istenség, azaz, magyarul, az Egyháromság. Az ősidőkben ez az Egyháromság kizárólag női istenségekből állt. Nem véletlenül: ugyanis ez a hármasság maga Természet Anya, a Világegyetem, istenségek alakjában. De miért éppen három fő-istenségre tagolta az ősi emberiség a Világegyetemet? Erre a kérdésre keressük a választ! De ehhez előbb a Természet Anya, Boldogasszony, Babba Mária képzet ősi megjelenését kell megvizsgáljunk.

A hármasság istennők a világ ősi mitológiáiban általánosak. A hármasság szám mítikus kapcsolódásainak története az ősmúltba nyúlik vissza. Carl Gustav Jung az istennők hármasságba rendezését a vallástörténetben ősképzeteknek, archetípusoknak tartotta. Az indo-európai nyelvek viszonylag újkeletűek, mindössze 4-6 000 éves múltra tekinthetnek vissza, így nem véletlen, hogy bennük nincs külön kifejezés Boldogasszony-ra, és így, jobb híján, Nagy Anyának (Magna Mater), Anyaistennőnek (Mother Goddess) nevezik. Természet Anya ősmitológiai hármassága gyakran hármasságot, olykor háromszor hármasságot jelent (http://en.wikipedia.org/wiki/Triple_deity).

Kezdjük a nyomozást az i.e. 2. évezredben Kréta szigetén virágzó minószi civilizációval, ahol *szinte kizárólag csak istennőket imádtak* (a minószi kultúra magyar gyökereiről lásd Grandpierre Atilla: A Kárpát-medence a világ központja - 3. rész. KAPU 2012.04). Ez a szinte teljeskörű kizárólagosság mutatja, hogy mély gyökerekkel bírt az a megkülönböztetett nőtisztelet, amelyről kimutattuk, hogy az ősi magyar-szkíta műveltség jellemzője (Grandpierre K. Endre-Grandpierre Atilla: Atilla és a hunok. 2006, NapKút Kiadó). Vere Gordon Childe, a XX. század egyik legnagyobb régésze szerint a kőkorból létezett egy azonos műveltségű nép a Kárpát-medence, Mezopotámia és Kréta háromszögében. Észrevételeit 1929-ben tette közzé a *The Danube in Prehistory* c. művében. A Szibériától a Pireneusokig húzódó hatalmas területen

megjelenő szobrok arról tanúskodnak, hogy létezhetett egy egységes „világnézet”, amelynek a Nagy Istennő volt a középpontjában – írja Erich Neumann „A Nagy Anya” című könyvében. Az Anyaistennő tisztelete Anatóliában is jelen volt, ahogy az Catal Hüyük és Hacilar feltárásánál kiderült.

Az i.e. 3 900-3 100 között Mezopotámiában fennálló Uruk városát a sumer Nagy Istennőnek, Istarnak szentelték. Figyelemre méltó, hogy Uruk városában az ősi Erőd-Kukutyin-Tripoljei műveltség városaiban épült templomokhoz hasonló templomok épültek, és a két körzet írása közötti kapcsolat is kimutatható. A Duna mentén, a sváb Jura hegységben találták a Hohle Fels-i Vénuszt, melynek kora 35-40 000 évre tehető. Ugyancsak ebben a körzetben 1908-ban bukkant rá Szombathy József régész a Willensdorfi Vénusz néven ismertté vált, 28 000 éves szobrocskára. A szobor felfedezése és elnevezése óta számos hasonló szobrot fedeztek fel, igen sokat Magyarországon, a Kárpát-medencében. A Kárpát-medencei Vénusz-okon kívül ismert még néhány Franciaországból, Svájcól, és a szibériai Mál'ta környékéről.

A New York-ban 2010-ben tartott kiállításon (címe: The Lost World of Old Europe: Danube Valley, 5000-3500 B.C., helye: Institute for the Study of the Ancient World, New York) bemutatott istennő-ábrázolásokon az ősi istennők gyakran olyan párdubörökben voltak láthatóak, amelyek Árpád és Nimród őskirályunk párdubörös kacagányára emlékeztetnek. Feltűnt számunkra, hogy amíg Istennő-hármasok létét megemlítik Galliában, sőt a finn-ugor népeknél, addig magyar vonatkozások nem szerepelnek a Wikipédia „Triple deity” honlapján (http://en.wikipedia.org/wiki/Triple_deity).

Talán a kultúra legalapvetőbb fogalma az EGY eszméje, hiszen a Világegyetem ősi eszméjében rejlő magas-tudást éppúgy magában rejti, mint a mai Istenfogalmunk kialakulását megelőző korszakunk világképét (GA 2009). A több tízezer éves múltú magyar rovásírásban az EGY jele az ősi kettős kereszt, amelyben a függőleges vonalat középen az egyenlőség-jel, két, párhuzamos vízszintes vonal egészítette ki: \equiv . Páratlan és rendkívüli ez a jelenség, hiszen első pillantásra az lenne a logikus, hogy az „Egy”-et egyetlen egy vonallal (ponttal, egyenes szakasszal, körrel) ábrázoljuk, nem pedig kettővel, hárommal, négyvel vagy huszonnal. Az „EGY istent” például a mezopotámiai káldeus teológiai rendszerben egy függőleges vonallal, az | (egy) jellel ábrázolták. Nem véletlen az sem, hogy a római számoknál az '1' jele ugyanez: |, egyetlen függőleges vonal. Miért ábrázoltuk akkor mi, magyarok az EGY-et nem egy, hanem éppen három vonallal? És miért éppen kettős kereszt alakban? Ennek a kérdésnek a megválaszolása szokatlanul mélyreható gondolkodást igényel, olyan gondolkodást, amely képes helyreállítani, felidézni őseink gondolkodását.

Az ősi emberiség a természeti erők világában élt, de úgy, hogy a modern ember számára „külső” és „belső” természet egy volt. A magyar nyelvben mindkét, „külső” és „belső” természetet a „természet” szóval jelöljük. Életünkben a külső érzékszervi érzékelés nem játszott olyan túlnyomó szerepet, mint a modern, önmagával meghasonlott, saját belső világától elidegenedett ember életében. Testi érzékszerveink csak sajátos érzékszervi tapasztalatokat adtak arról az EGY valóságról, amit lelki-szellemi érzékszerveinkkel érzékeltünk. Az emberréválás folyamatában maga a Természet, az EGY elevenedett meg bennünk s gyújtotta ki az öntudat fényét. Amíg a modern, különösen a nyugati ember számára a Természet kisbetűs, lefokozott, pusztán anyagiságára lecsupaszított fogalommá vált, addig az emberréválás korában a Természet mágikus, vágyteljesítő erői lelki-szellemi képességeinket megerősítve és az öntudat fényével felerősítve eleven hatóerőként nyilvánultak meg számunkra. S mivel lelki-szellemi képességeinkkel ugyanazt a Természetet érzékeltük, amit testi érzékszerveinkkel, érzékelésünk lényegében más, lényegében teljesebb, újatfogóbb és egységesebb volt, a Természet lelki-szellemi erőit sokkal teljesebben érzékeltük, mint manapság. Jótett helyébe jót várj – mondja a magyar népmese, mert tudja, hogy a jótett nem marad viszonzatlanul, hiszen a Természet olyan élőlény, amely ismeri a lelki-szellemi élet alapelvét, a kölcsönösséget, amely az erkölcs (er-kölcs, az erő kölcsönössége) alapja. Ezen az elven alapszik az erkölcsi világrend, amelyben őseink életk és érzékelték. A mai ember életében csak ritkán érzékeli a Természet, a táj nagyszerűségét, felkavaró fenséges élményét, s ha erre magyarázatot kellene adnia, a modern világkép alapján nem tudná megválaszolni, hogyan lehet az, hogy egy állítólag pusztán anyagisággal bíró, élettelen táj hogyan képes lelki nemességet, fenséget hordozni és sugározni felénk.

6. A Világegyetem ok-okozati felépítése

Az ősi emberiség tehát a Természetet nemcsak testiségében, hanem lelkiségében és szellemiségében is érzékelt, sőt, e három érzékelési mód egymással összehangban állt s így érzékelt az egyetlen létezőt, ami létezik a világon: a Világegyetemet, a Természetet, az Élő Mindenséget, Természet Anyát. Az ősi emberiség lelki-szellemi élete sokkal erőteljesebb volt, mint manapság. Julius Lips: A dolgok eredete c. könyvében (1962, 346) azt írja: „A természeti népek világa – a mágia világa. Hitvallásuk ez a meggyőződés: „Kezdetben volt az erő”. Ez a láthatatlan erő mindenütt jelen van, mindenütt érzékelhető, és léte a primitív ember számára éppoly bizonyos, mint a kő keménysége vagy a víz nedvessége. Ez az erő csupán a modern ember számára látszik természetfelettinek, a természeti népek számára teljesen valóságos és kézzel fogható...A természeti népekben állandóan él az a törekvés, hogy ennek

az erőnek a megnyilvánulásait felismerjük, bennük részt kapjanak, és, ha lehetséges, úrrá legyenek felettük. Mert a természeti népek világában nincs véletlen: minden dolognak vagy jelenségnek megvannak az okai és összefüggései, melyeknek megismerését feladatának tartja a primitív ember...A természeti népek elképzelése szerint azonban ok és okozat nem korlátozódik a látható világ szűk területére, hanem a Láthatatlan ereje és megnyilatkozásai szabják meg összefüggésüket. Ez a láthatatlan pedig szerintük természetes és reális valami, mert észjárásuk épp ezt a „természetfelettit” tartja konkrét valóságnak...A mágikus erőkre vetett hit nemcsak hogy világszerte elterjedt, hanem az élet- és vallásfilozófia legősibb formáját is jelenti”. A „természeti ember” megkapja a „modern ember”-től a magáét. A „primitív hit”, az emberiség első, eredeti világlátása, az a világlátás, amitől emberré vált az ember, ugyanis – csodák csodája – nem materialista! A valóság nem korlátozódik a „látható világ szűk területére” – és ezzel kivívja a modern, materialista szemléletű tudós elmarasztalását. Ha azonban meggondoljuk, hogy a valósághoz gondolataink, érzéseink, életünk legalább annyira hozzátartoznak, mint testünk, tárgyaink külsődleges anyagisága, elgondolkodhatunk, jogos-e a „primitív hit” elmarasztalása, és a „hit” jelző nem illene-e jobban a materializmusra. Az az állítás, hogy az emberiség legősibb filozófiája nem ismeri a véletlent, minden jelenségnek okát keresi, feltételezi a „kauzalitás elve”-ként a tudományos gondolkodás megkülönböztető alaptulajdonságának ősrégi ismeretét! Ha az oksági elv a tudomány alapja, akkor az ősi emberiség átfogóbb okságban, átfogóbb tudományban gondolkodott, mint az újkeletű materialista! „A kezdetben volt az erő” – pedig egészen természettudományosan hangzik. Nincs itt szó viaskodó istenekről, semmiből teremtésről, hanem egyetlen tényezőről, ami minden más létezőnek alapja: az életerőről.

Alapvetően háromféle természeti törvény létezik: a testi, a lelki és a szellemi jelenségek törvényei, tudományos nyelven a fizikai, a biológiai és a pszichológiai törvények. És mivel ez a három világtörvény a világ törvénye, a Világegyetem három alaptörvénye, ezért kozmikus összefüggésben egymással összhangban állnak – mert a világ egy. Egyetlen valóság létezik a világon: a Világegyetem. Minden más a Világegyetem része, hiszen a Világegyetem minden létező egységes egésze. Ha tehát a Világegyetemet három világtörvény irányítja, a fizikai, biológiai és pszichológiai, az anyag, a lélek és az értelem világtörvényei, akkor a Világegyetem, ez az egység alapvető hármasságot hordoz magában. Az Egyháromság nemcsak a világ minőségi hármasságában, a test-lélek-szellem, anyag-élet-öntudat hármasságban, de a jelenség-törvény-elv hármasságban, a Világegyetem fogalmi mélységében is megnyilvánul, így alkotja a hármas hármasság rendszerét (Grandpierre Atila: Királyi mágusok ősnépe – a magyar. 2006). Az Egyháromság tehát a Természetben különös

hangsúllyal jelenik meg, mind alapvető minőségeiben, mind fogalmi mélységében, vagyis teljes felépítésében ez a logika érvényesül. Ez pedig nem lehet véletlen – a kozmikus Egyháromságban a Természet akarata, a Természet logikája valósul meg. Ez a kozmikus hármasság minden más hármasság és hármasság általi összhang alapja és hordozója. Az Egyháromság eszméje tehát alapvető, kozmikus jelentőségű felismerést és egyben élettapasztalatot fejez ki. Erre utal az ismert közmondás: három a magyar igazság!